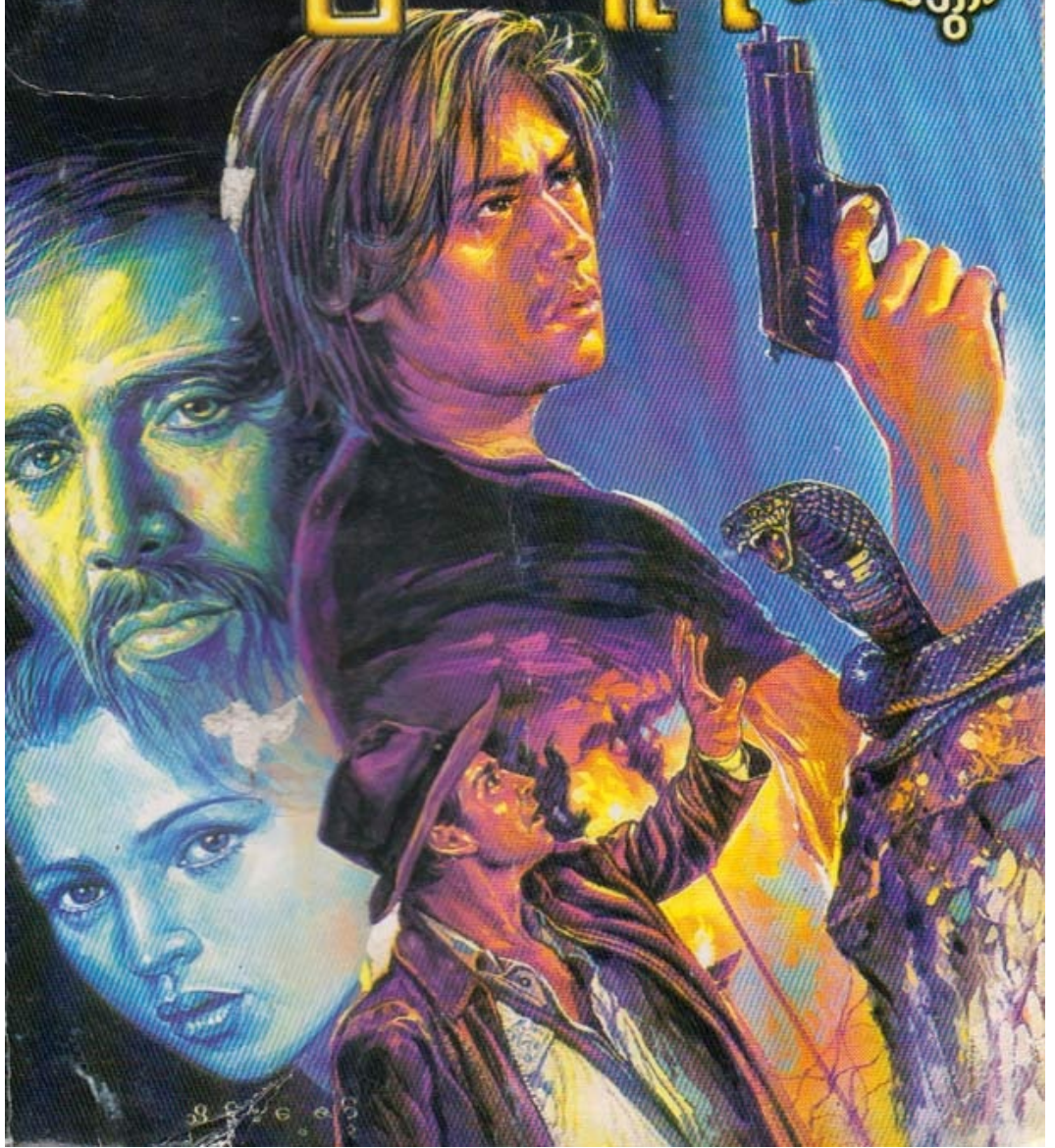

မင်းမြတ်သူရ

ဘယ်ကူး

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ နောင်ဘိုဟူသော ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ခွကျကျ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရှိလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် တစ်ဦးမှာ အလွန်အရပ်ရည်၏။ တစ်ဦးမှာ အလွန်အရပ်ပု၏။ ကျန်သောတစ်ဦးမှာ အရပ်မပုမရှည် ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ဝဖြိုး၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ညီအစ်ကိုများဖြစ်ပြီး အရပ်အရှည်ဆုံးလူ၏ အမည်မှာ လောဘဖြစ်၏။ အရပ်အပုဆုံးလူမှာ ဒေါသဖြစ်၏။ အလွန်ဝဖြိုးသော သူမှာ မောဟဖြစ်၏။

လောဘသည် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဒေါသမှာ အစ်ကိုလတ်ဖြစ်၏။ မောဟမှာ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် နောင်ဘိုတွင်ရွာလုံးနှင့် စိတ်သဘောထားခြားနားသူများဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုသုံး ယောက်တည်းသာ ရွာပြင်ထွက်၍ နေထိုင်လေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ပေါင်းသင်းရ ခက်သူများဟု ယူဆကြ၏။ ၎င်းတို့နှင့် စကားပြောဆိုသည့်အခါတိုင်း အပေါက်အလမ်း မတည့်သဖြင့် ကြာသောအခါ တစ်ရွာလုံးက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ရှောင်ကြဉ်လာကြ၏။

ရွာပြင်တွင် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော အုန်းခြံကြီးရှိနေသဖြင့် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိလှချေ။

ညီအစ်ကို များသည် တစ်ရွာလုံးနှင့် မတည့်သော်လည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော လူများ မဟုတ်ကြချေ။ ၎င်းတို့၏ စိတ်သဘောထားသည်

အလွန်နူးညံ့၏ ။

သူတစ်ပါးစကားကို ယုံလွယ်၏ ။ ကြင်နာသနားတတ်၏ ။ ၎င်းတို့သည်
တံငါလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်သော်လည်း
ငါးတစ်ကောင်ကို ဓားဖြင့် မခုတ်ဝံ့ချေ။

တစ်ခါက ၎င်းတို့အလွန်နှစ်သက်သော ကကူရံငါးကြီးတစ်ကောင်ကို
တံငါသည်များက ယူဆောင်လာ၏ ။

ကကူရံငါးကြီး၏ အရွယ်မှာ လူ့ခါးလယ်လောက် ရှိ၏ ။ ထို့ပြင်
ငါးကြီးသည် အသက်ပြင်း ဟန်ရှိပြီး သေဆုံးခြင်းမရှိသေးချေ။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ဓားတစ်လက်စီကိုင်၍ ငါးကြီးကို
ပျိုင်းကြည့်နေ၏ ။ ထို့နောက် ကကူရံငါးကြီးကို မည်သူမျှ မသတ်ဝံ့သဖြင့်
ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်ချပေးလိုက်လေ၏ ။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၏ အမိအဖနှစ်ဦးမှာ
နောင်ဘိုရွာသူရွာသားများပင်ဖြစ်ပြီး တံငါ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြလေ၏ ။
တစ်နေ့သ၌ ပင်လယ်ပြင်၌ ပိုက်ချရင်း တံငါသည်လင်မယား မုန်တိုင်းမိကာ
ပင်လယ်အောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားလေ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြ၏ ။ ထိုစဉ်က သားကြီး လောဘမှာ
အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်သာရှိသေး၏ ။

အငယ်ဆုံးဖြစ်သူမှာ မောဟမှာ အသက် ၉ နှစ်သာရှိသေး၏ ။
ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် မိဘမဲ့ဖြစ်သွားသောကြောင့် ရွာထဲရှိ လူကြီးသူမများက
၎င်းတို့ကို အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်ရန် ကြံစည်ကြ၏ ။

သို့သော်ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်

မခွဲနိုင်ကြသဖြင့် မွေးစားမည့် သူများ အခက်တွေ့နေကြ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း မွေးစားရမှာလည်း မလွယ်ကူလှသဖြင့် ကာလရှည်ကြာစွာ မွေးစားမည့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်၏ တဲကလေးသည် သောင်ပြင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး၌ တည်ရှိ၏။

တစ်ညသည် ညီအစ်ကိုများ သောင်ပြင်တွင် ထိုင်၍ ပုံပြင်ပြောတမ်းကစားနေစဉ် မျက်စိလျင်သော လောဘသည် ပင်လယ်ပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်စမ်း ကမ်းစပ်ကို ဘာကြီးမျောလာသဲ မသိဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဒေါသသည် လောဘပြရာ ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ .လရောင်နဲ့ မြင်ရတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မျောလာတယ်”

“ငါးကြီးနဲ့တူတယ် ငါးကြီးရရင်တော့ ကော်တာပဲ”

ဟုဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ညီငယ် မောဟသည် အစ်ကိုများကဲ့သို့ ပင်လယ် ပြင်ကို ကြည့်ရှု၍ ..

“ငါးကြီးနဲ့ တူတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ကြမယ်”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလေ၏။ ထို့နောက် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ကမ်းစပ်သို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ညီအစ်ကိုများ ကမ်းစပ်သို့ရောက်သောအခါ သောင်ပြင်တွင် ဝိုးတစ်ဝါး မြင်ရသော အရာ ကိုကြည့်ရှုပြီး အစ်ကိုကြီး လောဘက..

“ဟင် ငါးကြီး မဟုတ်ဘူး။ လူ လူနဲ့တူတယ်”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လေ၏ ။ ညီငယ်ဖြစ်သူက လည်း.

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ငါးကြီးမဟုတ်လူး။ လူ လူပဲ အသက်

ရှိသေးသလားမသိဘူး။”

ဟုပြောဆိုလေ၏ ။ အစ်ကိုကြီးလောဘသည် ပင်လယ်ထဲမှ မျောပါသူကို ပွေ့ချီ၍ စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်ကာ..

“အသက်ရှူသေးတယ်ဟေ့ မသေသေးဘူး။ ငါတို့တဲကို ခေါ်သွားမယ်”

ညီအစ်ကို သုံးယောက်သည် ပင်လယ်ထဲမှ မျောပါလာသော သူကို သုံးယောက်သာ မနီင တနိုင် ချိပိုး၍ ၎င်းတို့၏ တဲသို့ခေါ်ဆောင်လာ၏ ။ ထို့နောက် မေ့မြောနေသူကို အစ်ကိုကြီးလောဘက ထမ်းပိုး၍ ရေများအန်ထုတ်ရန် ပြုလုပ်ပေး၏ ။

ထို့နောက် ပင်လယ်ထဲမှ မျောပါလာသူကို အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပေးကြ၏ ။

၎င်းတို့သည် ပင်လယ်နှင့် ရင်းနှီးသူများဖြစ်၍ ရေထဲတွင်မျောပါလာသူကို ကုသနိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို သိရှိ၏ ။

ပင်လယ်မှ မျောပါလာသူသည် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသောလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏ ။

ထိုလူကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးရှိပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းအင်္ကျီ ဝတ်ဆင် ထား၏ ။

ခါးကြားတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း ထိုးထားသေး၏ ။

လူကြီးသည် မေ့လျော့နေရာမှ သတိရလာသောအခါ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ကလေးငယ် များကိုကြည့်ရှု၍ ..

“ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ညီအစ်ကိုများက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်
ဝိုင်းဝန်းပြောဆို ကြ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ကလေးသုံး ယောက်ကိုကြည့်၏။

“မင်းတို့သုံးယောက်က ငါ့အသက်ကို ငယ်တင်ထားတယ်ပေါ့။ မင်းတို့
သတ္တိဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ညီအစ်ကိုများက မိဘနှစ်ပါးပင်လယ်ထဲသို့
ပိုက်ချရန် ထွက်ခွာရာမှ ပြန်မရောက်လာကြောင်းပြောဆိုလေ၏။ လူကြီးသည်
ကလေးငယ်များအား မိဘမဲ့များဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ
ကရုဏာသက်သွားလေ၏။

လူကြီးသည် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို မွေးစားမည့်သူမရှိကြောင်း
သိရသောအခါ တစ်စုံ တစ်ရာကို မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစား၍ ..

“ဒီမှာကောင်လေးတွေ ငါ့နာမည် ပေသီးလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ငါ
ဒီရွာမှာနေတော့မယ်။ မင်းတို့ သုံးယောက်ကို ငါ မွေးစားမယ်။ ဘယ်လိုလဲ
သဘောတူသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူငယ်သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့် ကြ၏။ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူလောဘက ဦးပေသီးကိုကြည့်၍ ..

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံးကို မွေးစားမယ်ပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဦးပေသီးက ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ဒါပေါ့ကွာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း မွေးစားမှ

မင်းတို့မခွဲဘဲ အတူနေရမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်ဦးပေသီး၏ မွေးစားခြင်းကို အားရ ပမ်းသာ သဘောတူလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် မည်သည့်အရပ်က ရောက်လာမှန်းမသိသော ဦးပေသီးဆိုသောလူကြီးက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း မွေးစားခဲ့လေ၏။ နောင်ဘို့ရွာရှိ ရွာသူ ကြီး သည် မည်သည့်အရပ်က ရောက်လာမှန်းမသိသော ဦးပေသီးကို ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးလေ၏။ သူကြီးမင်းက ဦးပေသီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ ..

“ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ပင်လယ်ထဲ မျောပါလာရသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဦးပေသီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်မသိဘူး။ ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်လည်း သိပ်သိချင်နေတယ်။

တကယ်တော့ ကျုပ် ဟာပင်လယ်နဲ့ အဝေးကြီးမှာနေတဲ့သူပါ။ တံငါသည်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကုန်သည်အလုပ်လည်း မလုပ် ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ပင်လယ်ထဲကိုမျောပါလာရသလဲမသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ သူကြီးမင်းသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ သူကြီးမင်းက ထပ်မံ၍ ..

“ခင်ဗျားမှာ မိသားစုမရှိဘူးလား။ သူတို့ဆီကို ခင်ဗျားပြန်မသွားဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေသီးက ခေါင်းယမ်း၍ .

“ကျုပ်မှာ မိသားစုမရှိဘူး။ ကျုပ်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါ”

ဟုဖြေ၏။ သူကြီးမင်းက သက်ပြင်းချ၍ ..

“ခင်ဗျား အိမ်ထောင်မကျဖူးဘူးဆိုတော့လူပျိုကြီးပေါ့”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“ကျုပ်အိမ်ထောင်တွေ ကျဖူးပါတယ်။ ဒီအသက် အရွယ်အထိ အိမ်ထောင် (၁၃) ဆက်ကျဖူးတယ်”

ဟုဖြေလေရာ သူကြီးမင်း၏ ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်စေရန် ခဲထားသော ဆေးတံကြီး လွတ်ကျသွားပြီး..

“ဘာ ..မိန်းမ ၁၃ ယောက်တောင် ယူခဲ့ဖူးတယ်။ အတော်ဆန်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရဘူးလား”

ဟု တအံ့တဩ မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေသီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကြောင့်ထင်တယ် သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရကြရဘူး”

ဟုဖြေလေ၏။ သူကြီးမင်းသည် ဦးပေသီးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သဖြင့်

“မိန်းမ (၁၃) ယောက်တောင် ယူခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းတစ်ခုတော့ရှိမှာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေသီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“ကျုပ်မှာ ဒီနေ့အထိ အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘူး။ ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေရာ သူကြီးမင်းသာမက သူ၏ အနီးတွင် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော ရွာသူကြီးများသည် အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ ထိုအခါ သူကြီးမင်းသည် ဦးပေသီးကို အလွန်အံ့ဩ သွားပြန်ပြီး..

“ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ဘဲ မိန်းမတွေ အများကြီးယူနိုင်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာဆေးစွမ်းကောင်းတစ်ခု ရှိကိုရှိရမယ်’

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါဦးပေသီးက သူကြီးမင်းကို

ငြင်းဆန်ဟန်မရှိဘဲ

“လူတွေမှာ ရှိတဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ခုကတော့ ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တာပဲ ခင်ဗျားမှာ လည်း ဒီအခွင့်အရေး ရှိပါတယ်”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရော သူကြီးမင်းနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် ဦးပေသီးကို မည်သို့ ပြောဆိုမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူကြီးမင်းသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး..

“ခင်ဗျားဟာ ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် မသေချာဘဲ ကျုပ်တို့ရွာမှာ လက်ခံထားဖို့ ခက်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဦးပေသီးက သူကြီးမင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ..

“ကျုပ်က ရွာထဲမှာ နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်နဲ့ ကလေးသုံးယောက်ဟာ ရွာပြင်မှာ နေတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ လူဆိုးလူကောင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ဟု ဘုကျကျ ပြောလေရာ သူကြီးမင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရွာသူကြီးများ စုဝေးတိုင်ပင်၍ ဦးပေသီးကိုရွာပြင်၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုလိုက် လေ၏။ ညီအစ်ကိုသုံးဦးသည် ဦးပေသီးနှင့်အတူ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း နေရမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနက် လောဘက ဦးပေသီး၏ ဘဝကိုစိတ်ဝင်စားသဖြင့်

“ဦးလေးက ပင်လယ်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတာတယ်ဆိုတာ တကယ်မသိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေသီးက ရယ်မော၍ .

“ပင်လယ်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိဘူးဆိုရင် ငါရူးနေပြီပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ရွာက သူကြီးမင်နဲ့ရွာလူကြီးတွေ ကို အမြင်ကတ်လို့ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာကွ။ သူတို့ကို ငါ ပြောခဲ့တာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ငါဟာ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ပင်လယ်ဓားပြ တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့မိတယ်။ နောက်တော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်တာနဲ့ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ လှေတစ်စီးနဲ့ မျောလာခဲ့တာကွ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ညီငယ်ဖြစ်သူ ဒေါသက လည်း.

“ဦးလေးမှာ မိန်းမ (၁၃) ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေသီးက ရယ်မော၍ ..

‘ဟား ဟား ဟား ငါ့ရဲ့ဥပမိရုပ်နဲ့ မိန်းမတစ်ဆယ့်သုံးယောက် ယူလိုဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် မယူခဲ့ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ရွာက ဦးနှောက်မရှိတဲ့ သူကြီး နဲ့ရွာလူကြီးဟာ ငါ့စကားကို တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးပြောဆို ကြမှာ မြင်ယောင်တယ်ကွာ။ ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး။ လောလောဆယ် မင်းတို့ သုံးယောက်နဲ့ ငါ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟုပြောကာ သူ၏ ခါးတွင် ပတ်ထားသော သာရေးခါးပတ်အတွင်းရှိ ချုပ်ထားသော ချုပ်ရိုး များကို ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပေသီး၏ ခါးပါတ်အတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးများတချွင်ချွင် ထွက်လာလေ၏။ ဦးပေသီးက ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို လက်ဖြင့်တောက်၍ ..

“ဒါတွေကိုရောင်းပြီး ငါတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးပြဿနာကို

ဖြေရှင်းရမယ်ကွ”

ဟုပြောကာ မြို့သို့လှည်းဖြင့် လမ်းကြိုလိုက်၍ ရွှေဒင်္ဂါးအချို့ကို သွားရောက်ရောင်းချ လေ၏။ ထို့နောက် ရွှေဒင်္ဂါးများရောင်းရသော ငွေများနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဝယ်ယူပြီး ညီ အစ်ကိုသုံးယောက်ကို ကျွေးမွေးလေ၏။

ညီအစ်ကိုများသည်ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ တောက်တောက်ကြော် စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးပေသီးသည် လူငယ်များအား

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခုပြမယ် မင်းတို့ငါနဲ့ သောင်ပြင်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေရာ လူငယ်များသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဦးပေသီး၏ အနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ဦးပေသီးသည် ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ပြီးခါးအထက်တွင် ဗလာကျင်းထားလေ၏။

ထို့နောက် ဦးပေသီးသည် သောင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ လက်ထဲတွင် တုတ်ရှည် တစ်လက် ကို ကိုင်၍ လှပစွာ လှည့်ပတ်ကစားပြလေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ဦးပေသီး၏ တုတ်သိုင်း ကစားဟန်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှု၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် အော်ဟစ်အားပေးကြလေ၏။

ထို့နောက် ဦးပေသီးက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် သိုင်းကစားပြပြန်၏။ ဓားနှစ်လက်သည် လေထဲ တွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ဦးပေသီး၏ ဓားသိုင်းကစားဟန်ကို ကလေးများသည် နှစ်သက်လွန်း၍ အော်ဟစ်အားပေးကြလေ၏။ ဦးပေသီးက ကလေးများအား

“မင်းတို့ သိုင်းပညာ သင်ချင်သလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်သုံးယောက်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် သိုင်းပညာ သင်ယူလို ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ဦးပေသီး၏ သိုင်းပညာများကို စတင်သင်ယူ လေ၏။ ဦးပေသီးသည် သိုင်းပညာကို အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သိုင်းပညာ၌ မြှုပ်နှံထားသူဖြစ်၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ထူးခြားစွာပင် သိုင်းပညာကို ဝါသနာကြီးကြ၏။ ဦးပေသီး သင်ပေးသမျှ ပညာရပ်များကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် သင်ယူကြလေ၏။

ရွာထဲရှိ လူများသည် ဦးပေသီးနှင့် ပေါင်းသင်း၍ သိုင်းပညာရူး ရူးနေသော လူငယ်များကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

ဦးပေသီးသည် ထူခြားသော အတွေးအခေါ်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်နှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် လူငယ်သုံးယောက်ကို စာပေပညာသင်ယူရန် ကျောင်းသို့ မသွားခိုင်း ချေ။

“ဆရာတော်က သင်ပေးမှ တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း သင်ပေးနိုင်တာပဲ”

ဟုဆိုကာမြို့သို့တက်၍ ကျောက်သင်ပုန်း ကျောက်တံစာအုပ်စသည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ ၍ ညီအစ်ကိုများကို စာပေသင်ပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့်သမိုင်းဘာသာကိုလည်း သင်ပြလေ၏။ လူကြီး၏ အတွေးအခေါ် ဒဿနများသည် သူတစ်ပါးနှင့် ခြားနား၏။ သူသည် အစဉ်အလာယုံကြည်ယူဆချက်များကို ဆန့် ကျင်တတ်၏။

သူ့အတွေး၊ သူ့အမြင်များသည် ရှေ့ရိုးစွဲဝါဒီတို့နှင့် ခြားနားနေတတ်၏။

ဦးပေသီးသည် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်းသို့ သွားလေ့မရှိပေ။

ရွာထဲရှိ အဘိုးကြီးများနှင့်လည် တရားဆွေးနွေးခြင်းမရှိပေ။

ဦးပေသီးသည် အဘိုးကြီးများနှင့် တရားဆွေးနွေးဖို့ ဝေဖွ တစ်နာရီ ကြာအောင်ပင် စကားပြောဆိုမရချေ။

ဦးပေသီးသည် အဘိုးကြီးများကို အထင်ကြီးခြင်းမရှိချေ။

ဦးပေသီးက အဘိုးကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ..

“ဒီလူကြီးတွေဟာ အလကားလူကြီးတွေပါကွာ။ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်ချက် မရှိဘူး။ သူများနောက်လိုက်တွေပဲ။ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်တွေက သူတို့ကို ချပ်နှောင်ထားတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်စိတွေ၊ မမြင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ နားတွေကိုကန်းအောင် လုပ်ထားတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏ ။ လူငယ်သုံးယောက်သည် အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်သေးသဖြင့် လူကြီး ၏ ဒဿနများကိုနားမလည်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ၎င်းတို့၏ နားထဲသို့ ဝင်လာလေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်များသည် ဦးပေသီးကဲ့သို့ပင် ဘုကန့်လန့် ကျလာ၏ ။ ရွာသူရွာသားများနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ မပြေမလည်ဖြစ်၏ ။ ရွာသူရွာသားများသည် ၎င်းတို့ကို ရှောင်ရှားကြ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးပေသီးနှင့် လူငယ်များသည် ရာသူရွာသားများနှင့် ကင်ကွားခြင်းကို ပိုမို နှစ်သက်ကြ၏ ။ ဦးပေသီးသည် သူ၏ ရွှေဒင်္ဂါးများကို အကုန်အစင်ရောင်းချ၍ အုန်းခြံကြီးတစ်ခြံကို ဝယ်ယူခဲ့၏ ။

ထိုအုန်းခြံမှ သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးကို အဆင်ပြေချောမွေ့စေ၏ ။ ထို့ကြောင့် သိုင်း ပညာထဲ တွင် ဘဝကို မြှုပ်နှံနိုင်၏ ။ ဦးပေသီးသည် လူငယ်သုံးယောက်သိုင်းပညာကို ဝါသနာထုံ ခြင်းကို အလွန်သဘောကျ၏ ။

ဦးပေသီးက..

“မင်းတို့ဟာ တစ်နေ့ ငါ့ခြေရာနင်းမယ့်ကောင်တွေ၊ သိုင်းပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ကြပါ။ ငါ့သားတွေဟာ ငါလို သိုင်းပညာထူးချွန်ရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။

*

အခန်း (၂)

နောင်ဘိရွာ၏ သူကြီးမင်းသည် စက်လှေများ အုန်းခြံများကို ပိုင်ဆိုင်သော လူကုံထံတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူကြီးမင်း၏ သမီး အေးဘုံမှာ တစ်ရွာလုံးတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ်၏။

သူကြီးမင်းသည် သူ၏ သမီး အချိန်တန်ရင် အရွယ်ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်ရွာရှိ ချမ်းသာ သော လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်၏ သားနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ကြံစည်ကြ၏။

သူကြီးမင်း၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီး၏ ရွာနှစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ် ကျွေးမွေးရန် ကြံစည်ကြ၏။

မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပရန် ရက်ပေါင်းများစွာကပင် ကြိုတင်ကြံစည်ကြ၏။ ရွာနှစ်ရွာလုံး ကာလ သား ကာလသမီးများ တက်တက်ကြွကြွပင် ပူးပေါင်းပါဝင်ကြ၏။

မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပမီ ခုနစ်ရက်အလိုကပင် မြို့ပေါ်ရှိ လော်စပီကာကြီးကို ငှား၍ သီချင်းများ ဇာတ်ထုပ်များ၊ ဖွင့်လှစ်နေလေ၏။ သူကြီးသမီး၏ မင်္ဂလာပွဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံမှာတစ်နယ်လုံး တဖြည်းဖြည်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် သူကြီးသမီး၏ မင်္ဂလာပွဲသည် ကြီးစွာသော အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ရလေ၏။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် တစ်ရက်အလိုတွင် တစ်ရွာလုံးရှိ လူများ သူကြီးမင်း၏ အိမ်ဝိုင်းထဲ တွင် အလုပ်များနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆူညံသော မြင်းခွာသံများကို ကြားရလေ၏။

မြင်းခွာသံများကို နားထောင်၍ သူကြီးမင်းနှင့် ရွာသူရွာသားများ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ် ဓားပြ ခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်နှင့် ဓားပြများ ရွာထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ဓားပြများ၏ မြင်းခွာသံများ နီးကပ်လာသောအခါ မဏ္ဍပ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသူများ သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြေးလွှားကြလေ၏။

သူကြီးမင်းသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသော ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်ကို အထိတ် တလန့်ကြည့်ရှုနေစဉ် မိုးမှောင်သည် သေနတ်သံ တခိုင်းခိုင်းပြု၍ အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

သူကြီးမင်းသည် မနက်ဖြန် သမီးဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာပွဲရှိသည့်အတွက် ဓားပြများကိုတောင်း ပန်သော်လည်း မရခဲ့ချေ။ ဓားပြများသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ သူကြီးသမီး အေးဘုံကို ဆွဲထုတ်၍ မြင်းပေါ်သို့ တင်လေ၏။

သူကြီးကတော်ကြီးက ဓားပြခေါင်းဆောင်ကိုသနားစဖွယ် တောင်းပန်ရှာ၏။ သို့သော် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်မိုးမှောင်က..

“ခင်ဗျားသမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျင်းပချင်တယ်ဆိုရင် နောက်သုံးရက် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ငွေငါးထောင်ကို ယူလာပြီး ရွေးပါ။ ဟဲ ဟဲ ငွေငါးထောင်ကို နှမြောနေမယ်ဆို ရင်တော့ ပထမ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်မယ်။ ဒုတိယခင်ဗျားသမီး အပျိုရည်ပျက်မယ်၊ တတိယ ခင်ဗျားသမီး အလောင်းကိုပဲ ပြန်ရမယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ပြီးနောက် ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်သည် သူကြီးသမီးကို အမေ့ခေါ် ဆောင်၍ ရွာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

သူကြီးကတော်ကြီးသည် သမီးလေးအတွက် ရတက်ပွေပြီး မေ့မျောသွားလေ၏။

ဓားပြများသည် သူကြီးသမီးကို မြင်းပေါ်သို့တင်၍ ရွာပြင်သို့ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဓားပြ များသည် ရွာနှင့် ဝေးကွာသော

အရပ်သို့ရောက်သောအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်သည် ချောမောလှပသော သူကြီးသမီး အေးဘုံကိုကြည့်၍ စိတ်မိုက်ရိုင်းများ ဝင်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ တပည့်များကို လမ်းခွဲသွားရန် ခိုင်းစေလိုက်၏။ တပည့်များသည် ဆရာ၏ ဝါသနာကို သိ၍ အဝေးသို့ ရှောင်ခွာသွားလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်သည် မြင်းကိုမြက်ခင်းများရှိရာသို့ စီးနင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူကြီးသမီးကို မြက်ခင်းပေါ်သို့တွန်းချလိုက်၏။ ထို့နောက် အဓမ္မကျင့်ရန်ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ ရှေ့သို့ ဦးပေသီးရောက်ရှိလာပြီး..

“ယုတ်မာလှချည်းလား မိုးမှောင်၊ ဓားပြက ဓားပြအလုပ်လုပ်ရင် ငါလက်ပိုက်ကြည့်နေ သေးတယ်။ အခုတော့ မင်းက မုဒိန်းသမား ဖြစ်နေပြီ။ ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင် မိုးမှောင်သည် မိမိအား လာရောက်တားဆီးသော လူကို ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ခါးကြားမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းအား တားဆီးသူက ခြောက်လုံးပြူးကို ဖြေဖြင့်တအားဆောင်ကန်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ မိုးမှောင်ပက်လက်လန်လဲလေ၏။ ထိုအခါမှာပင် ဦးပေသီးက မိုးမှောင်၏ ရင်ဘတ်ကို ဖြေနင်း၍ ..

“မင်းလို အညံ့စားဓားပြတွေကို လူပြည့်မှာ ကြာကြာထားဖို့ မသင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက သတ္တဝါ တွေရဲ့ အသက်ကို မသတ်ဘူးလို့သစ္စာဆိုထားတဲ့အတွက် မင်းကိုအုတ်ရိုးထဲကိုပဲ ပို့ပေးရမှာပေါ့။”

ဟုပြော ကာ မိုးမှောင်၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့် တအားဆောင်ကန်လိုက်ရာ မိုးမှောင် မေ့မြော သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုအား ကယ်တင်လာသော ဦးပေသီးက သူကြီးသမီးကိုကြည့်၍

“မိန်းကလေး.. မကြောက်နဲ့၊ ဒီကောင်တွေကို

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှဲ သိပ်လိုက်ဦးမယ်။ တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေဟာ မူလောက်စရာ မရှိတဲ့သတ္တဝါငယ်လေးတွေပါ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်လေ၏။ သူကြီးသမီးကမူ

ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုရှာနေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဓားပြများသည် မြင်းများဖြင့်

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပေသီးက ဓားပြတစ်ဦးကို မြင်းပေါ်မှဆွဲချ၍ မြေပေါ်သို့

မကျမီ လက်ဝါးစောင်း ဖြင့် ခုတ်၏။ ကျန်တစ်ဦး၏ အရှိုက်ကို

အနီးကပ်လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်ရာ ရန်သူသည် မြင်းပေါ်မှ

ပက်လက်လန်ကျစေ၏။ ကျန်သော ရန်သူနှစ်သီးသည် ကြောင်အမ်းအမ်း

ကြည့်နေစဉ် ကယ်တင်ရှင်၏ လျင်မြန်သော တိုက်ခိုက်မှုများကို ခံလိုက်ရလေ၏။

ရန်သူများအားလုံး ကျဆုံးသောအခါ ဦးပေသီးက ရန်သူများကို

လျင်မြန်စွာ ကြိုးဖြင့်တုပ် နှောင်၏။ ပြီးနောက် သူကြီးသမီးကိုမြင်းပေါ်တင်

ရွာသို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူကြီးမင်း မိသားစုသည် သူ၏ သမီးကို ဓားပြများလက်မှ

ပြန်လည်ကယ်တင်လာသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်သွားပြီး ကယ်တင်ရှင်ကို

ကျေးဇူးတင်စကား တဖွဖွပြောလေ၏။

ဦးပေသီးကမူ သူကြီးမင်း၏ ကျေးဇူးစကားကို မည်သို့မျှ

စိတ်လှုပ်ရှားဟန် မပြဘဲ

“ဟိုအရင်တုန်းက ကျုပ်ရွာကို ရောက်ကာစက ရွာထဲမှာ ရှိရင်

အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရွာပြင်မှာ ထားခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ အခက်အခဲကို ကျုပ်ပဲ ကူညီဖြေရှင်းရတာ ပဲ မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ သူကြီးမင်းသည် ဦးပေသီးကို အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်ရဲ့ စကားကို ဗေဒမယူပါနဲ့ ဦးပေသီးရယ်၊ အခုတော့ ကျုပ် မှားမှန်းသိပါပြီ။ ဦးပေသီးတို့ ရွာထဲမှာ နေချင်ရင် နေပါဗျာ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏ ။ သို့သော် လူ့ခွစာကြီးဦးပေသီးက သူကြီးမင်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်မခံဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“နေပါစေတော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာပြင်မှာနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ လူတွေနဲ့ နီးနီးနေရင် ဟန်ဆောင်မှုတွေ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေရှိနေမယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယဉ်ကျေးမှုဆိုပြီး ဟန်ဆောင် ဆက်ဆံနေဦးမယ်။ ကျုပ်ဒါတွေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေပြီ သွားတော့မယ်”

ဟုပြောဆို သူကြီးနှင့် ရွာသရွာသားများကို ကျောခိုင်း၍ ရွာပြင်သို့ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏ ။

*

ဦးပေသီးသည် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို သိုင်းပညာနှင့် အထွေထွေသော အတတ်ပညာ များကို သင်ကြားပေးရင်း တဖြည်းဖြည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာလေ၏ ။ ထိုအခါ သူ၏ ကျန်းမာ ရေးလည် ၊ တဖြည်းဖြည်း ညံ့ဖျင်းလာ၏ ။

တညသ၌ ဦးပေသီးက မိမိအား လွန်စွာချောမောလှပသော

နတ်သမီးတစ်ပါးက ပန်းရထား ဖြင့် လာရောက်ခေါ်ဆောင်ပြီး မိုးကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်သွားကြောင်း အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။

ထိုအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးပေသီးက ညီနောင်သုံးယောက်အား ခေါ်၍ ..

“မင်းတို့ကို ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ညီအစ်ကိုများသည် ဦးပေသီး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် နားစိုက် ထောင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေသီးက..

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ မနေရတော့ဘူး။ တစ်လပြည့်တောနဲ့ နတ်ပြည်ကိုသွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ပြောဆိုလေ၏။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ဦးပေသီး၏ စကား များကို နားထောင်၍ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ အစ်ကိုကြီးလောဘက..

“ဦးလေး စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား ဘာဖြစ်လို့ နတ်ပြည်ကိုသွားရမှာလဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဦးပေသီးက ညီအစ်ကိုသုံးယောက် မိမိအား မယုံသင်္ကာဖြင့် ကြည့်ရှုနေ ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်..

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါမရှူးဘူးကွ၊ တစ်လအတွင်း ငါ သေရတော့မယ်လို့ပြောတ”

ဟုပြောလေရာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးမောဟက

“ဦးလေးက အကောင်းကြီးရှိသေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ၊ လူပြည့်မှာ နေမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မိန်းမ တစ်ယောက်တောင် ယူလို့ရသေးတယ်”

ဟု စပ်ဖြဖြ ပြောလေ၏။ ဦးပေသီးက မောဟ၏ ခေါင်းကို လက်သီးဖြင့်ထု၍ ..

“ခွေးကောင်.. ငါက ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူရသေးတဲ့ လူပျိုကြီးအစစ်ကွ၊ နောက်မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ တကယ်ပါကွာ ငါ မနောက်ပါဘူး။ တစ်လအတွင်း ငါ သေရတော့မယ်ကွ”

ဟုဆိုကာ ညက မက်ခဲ့သော နတ်သမီးအိပ်မက်ကို ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။ အိပ်မက်ကို ပြောပြီးသောအခါ ဦးပေသီးက

“ငါတို့တစ်မျိုးလုံး ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ။ ငါ့အဘိုးက မသေခင် တစ်လ အလိုတုန်းကလည်း ဟောဒီလို အိပ်မက်မျိုး မြင်မက်တယ်။ ငါ့အဖေ မသေမီ တစ်လအလို တုန်းကလည်း ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး မက်တယ်။ ဒါကြောင့် မျိုးရိုးအစဉ်အလာအရ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက် အတိုင်းဆိုရင် နောက်တစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ ငါသေရတော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ဦးပေသီး အတွက် လည်း စိုးရိမ်သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဦးပေသီးအား ဆွေမျိုးရင်းခြားသို့ တွယ်တာနေမိချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုများသည် ဦးပေသီးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြစ်ကြ၏။ ဦးပေသီး က မှိုင်တွေတွေဖြစ်နေသောညီအစ်ကိုများကိုကြည့်၍ ..

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါသေတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ မျောက်မှိုင် မှိုင်နေတာလဲ၊ သေတယ်ဆိုတာ မထူးဆန်းပါဘူးကွာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ သက်ရှိတိုင်း သေဆုံးနေကြတာပဲ၊ ငါတို့ မှ ထူးပြီးသေရတာ မဟုတ်တာ။ မင်းတို့ဟာ ငါ့တပည့်တွေဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ် ညံ့ဖျင်းလိုက်တာ ကွာ။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ စွန့်စားမှုကြီးတစ်ခုဆိုရင် မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းဟာ

အကြီးမားဆုံး စွန့်စားမှုကြီးကွ”

ဟုပြောလေရာ ညီငယ်ဖြစ်သူ မောဟက

“ဦးပေသီး ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျုပ်တို့တော့ ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ”

ဟု ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။ ဦးပေသီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ ..

“မင်းတို့ဟာ သမားရိုးကျ လူတွေလား။ စာအုပ်ကြီးသမားတွေကို

ငါသိပ်မုန်း တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိတယ်နော်။ သူများထက် ထူးစမ်းပါ။ လောကမှာ ထူးရင်ထူး မထူးရင်း ရူးတဲ့၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဟေ့ကောင်တွေ ငါသေရင် အိမ်မှာ ဝမ်းနည်းမနေရဘူးနော်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ရမယ်။

အိမ်မှာပွဲလမ်းသဘင်ကြီး မကျင်းပနိုင်ရင်တောင် တီးတတ် မှုတ်တတ်တဲ့ သူတွေ ခေါ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းအောင် လုပ်စမ်းပါ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတာကို ငါကြိုက်တယ်ကွ”

ဟု အတန်အတန်မှာကြားလေရာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်

ဦးပေသီး၏ စကားကို နားမလည် နိုင်ဘဲ ၎င်းတို့၏ စိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ရလေ၏။

ဦးပေသီးသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မြင်ပြီး

တစ်လပြည့်သောနေ့မှာတွင် ခေါင်းမူး တယ်ဟုညည်းညူကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ဦးပေသီးကို ခုတင်ပေါ်သို့

ဝိုင်းဝန်းပြုစုသောအခါ ဦးပေသီးက အသက်ကို ကြိုးစားရှူ၍

“ငါသွားတော့မယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ”

ဟုပြောဆိုကာ အသက်ထွက်သွားလေ၏။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်

ဦးပေသီးအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေလှသဖြင့် ငိုယိုကြလေ၏။ အတန်ကြာအောင်

ငိုယိုနေပြီးမှ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ လောဘက..

“ဟိုက်.. ဦးပေသီးမသေခင် မှာခဲ့တာကို မေ့နေပြီထင်တယ် သူသေရင် မငိုဘူး ဆိုတာလေ”

ဟုပြောလေရာ ညီအစ်ကိုများသည် ဦးပေသီး၏ မှာကြားချက်များကို သတိရ၍ ငိုယိုနေခြင်း ကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ ညီငယ်ဖြစ်သူ မောဟကလည်း

“ဦးပေသီးက သူသေရင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ရမယ်လို့ မှာခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ညီလတ်ဖြစ်သူ ဒေါသက ခေါင်းကုတ်၍ ..

“မလုပ်လို့မ ဖြစ်ဘူးလား။ ရွာထဲက လူတွေက ငါတို့ကို ဝေဖန်ကဲ့ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ အစ်ကိုလောဘက..

“ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဦးပေသီး စကားကို ငါတို့ လွန်ဆန့်ရမလား။ ဦးပေသီးက ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲ”

ဟုပြောကာ တစ်ဖက်ရွာရှိ မယ်ဒလင်တီးရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သော သန့်ဇင်ဆိုသူကို အိမ်ကို မြှောက်ပင့်ခေါ်ဆောင်ကာတီးခိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ သန့်ဇင်သည် မယ်ဒလင်တစ်လက် ဖြင့် အလွမ်းသီချင်းများကို သီဆိုလေတော၏။

ထို့အပြင် တယောထိုးရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော တင်ဖေဆိုသူကိုခေါ်ယူ၍ တယောထိုးခိုင်း လေ၏။ တင်ဖေနှင့် သန့်ဇင်သည် အတီးအမတ် ကျွမ်းကျင်သကဲ့သို့ အရက်သောက်ရာတွင် လည်း အတွဲညီလှသဖြင့် ဦးပေသီး၏ အသုဘတွင် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ တီးမှုတ်လိုက်၊ သောက်လိုက် ဖြင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း အနီးအနားရွာများရှိ အတီးအမှုတ် ဝါသနာပါသော

အသောက်သမား များသည် ထူးဆန်းသော အသုဘ၏ သတင်းကိုကြား၍ ဗုံ၊ နံ၊
ပုလွေစသော တူရိယာများကို ဆောင်ယူ၍ သူ့ထက် ငါ အလှအယက်
တီးမှုတ်ကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ အတီးအမှုတ်သမား အချင်းချင်းစွမ်းကုန်
ပြိုင်ဆိုင်ကြရင်း ရန်ပွဲများ ဖြစ်ပွား ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လူထူးဆန်းကြီး ဦးပေသီး၏ အသုဘသည်တီးသံ ၊ မှုတ်သံ၊
ရန်ပွဲသံများ ဆူဆူ ညံညံဖြင့်ပြီးဆုံးသွားလေ၏။ နောင်ဘိုရွာသူရွာသားများအနေဖြင့်
ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

*

အခန်း (၃)

ဦးပေသီး မရှိတော့သောအခါ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အုန်းခြံမှ ရရှိသော ဝင်ငွေဖြင့် ၎င်းတို့ စားဝတ်နေရေးကို ရပ်တည်နိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အေးအေးလူလူဖြင့် သိုင်းလေ့ကျင့်နိုင်ကြ ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် သိုင်းလေ့ကျင့်ရာတွင် ဝါသနာထုံလှသဖြင့် သိုင်းပညာ၌ သာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံထား၏။ ၎င်းတို့သည်လူထူးဆန်းများပီပီ အိမ်ရာထူထောင်ခြင်းမ ရှိဘဲ သိုင်းပညာ ၌ သာ ပျော်မွေ့နေကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၏ အသက်အရွယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာ လေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် သိုင်းပညာ ထူးချွန်သူများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ထံတွင် ပညာသင်ယူ လိုသော လူငယ်များ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိ၏။

သို့သော် ညီအစ်ကိုများ၏ ဘုကန့်လန့်နိုင်ပြီး ခွက်ကျကျအပြုအမူကြောင့် လူငယ်များ အဝေးသို့ ရှောင်ခွာပြေးကြသည်သာများလေ၏။

တစ်ခါက ညီအစ်ကိုများသည် သိုင်းပညာသင်ယူလိုသူ လူငယ်တစ်ဦးကို ဇွဲရှိ၊ မရှိ စမ်းသပ် ဆိုကာ သောင်ပြင်တွင် ကင်းမြီးကောက် ထောင်ခိုင်းလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ သိုင်းလေ့ကျင့်ရင်းငြင်းခုန်ကာ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ခိုင်းသော လူငယ် ကို မေ့လျော့သွားသဖြင့် လူငယ် သောင်ပြင်တွင် နာရီးပေါင်များစွာ ဒုက္ခခံနေရ၏။

တစ်ကြိမ်ကလည်း လူငယ်တစ်ဦးကို အကြမ်းအရမ်းခံနိုင်ရမည်ဆိုကာ သောင်ပြင်တွင် အခေါက်အခေါက်အခါအခါ ပြေးခိုင်းလေ၏။

ထိုသို့ပြေးခိုင်းရင် သိုင်းပညာ ငြင်းခုန်ကာ သောင်ပြင်တွင်

ပြေးလွှားနေသူကို မေ့လျော့သွား လေ၏။

လူငယ်သည်သိုင်းပညာ သင်ချင်ဇောဖြင့် သောင်ပြင်တွင်
မရပ်မနားပြေးလွှားရာမှ အမော ဆို၍ လဲကျသွားလေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်သိုင်းပညာ ငြင်းခုန်လျှင်
အရာရာကိုမေ့လျော့တတ်သဖြင့် ၎င်းတို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရသော လူငယ်များ
မနည်းလျချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ၎င်းတို့၏ သတင်းသည်
တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားဖြင့် ပျံ့နှံ့သွား ရာက သိုင်းပညာသင်ယူရန်
မည်သူမျှ မစွန့်စားဝံ့တော့ချေ။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ၎င်းတို့၏ ပညာများကို ဆက်ခံနိုင်သော
အရည်အချင်းပြည့်ဝ သည် လူငယ်များ ရွာထဲတွင်မရှိနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြလေ၏။
ထို့ကြောင့်ပင် မည်သူ့ကိုမျှ ပညာအမွေ မပေးတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် အသက်အရွယ် တဖြည်းဖြည်းကြီးရင့်လာပြီး
လူလတ်ပိုင်း အရွယ်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

*

တစ်နေ့သ၌ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် တုတ်ကိုယ်စီဖြင့်
သောင်ပြင်တွင် သိုင်းလေ့ကျင့် ကြလေ၏။ ထိုသို့ လေ့ကျင့်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း
ငြင်းခုန်ကြလေ။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ လောဘသည် ညီငယ်နှစ်ဦးကို
ယှဉ်ပြိုင်ငြင်းခုန်လေ၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုန်ရင်း လောဘသည်

“ဟေ့ကောင်တွေ တုတ်ရှည်ကို အဖျားကကိုတာ ပိုပြီးအားပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့ မယုံရင် တုတ်တွေကိုင်ပြီး လှမ်းရိုက်ကွာ ထိရင် ငါရှုံးပေးတယ်”

ဟုပြောလေရာ ညီငယ်မောဟက

“အစ်ကိုကြီးက တုတ်ကို အဖျားက ကိုင်ရင် ကျုပ်တို့က တုတ်ရဲ့အောက်ပိုင်းကို ဖိပြီး ဆွဲချ မယ်ဗျာ။ ဒါဆိုရင် အစ်ကိုကြီးလက်ကို တုတ်နဲ့ထိပြီး တုတ်လွတ်ကျမှာပေါ့”

ဟုပြန်လည်ငြင်းခုံလေ။ ထိုသို့ငြင်းခုံရင်း ထုံးစံအတိုင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြလေ၏ ။ အစ်ကိုကြီးလောကက..

“ဟေ့ကောင်တွေ အပိုတွေပြောမနေနဲ့ မင်းတို့တုတ်တွေကို ကိုင်လိုက်ကြ၊ ငါ တုတ်ကို အဖျားကနေ ကိုင်ပြီး သိမ်းရိုက်မယ်။ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်ကြ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်တုရှည် ကိုယ်စီကိုင်၍ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင် ကြလေ၏ ။

အစ်ကိုကြီးလောဘသည် တုတ်ရှည်ကို အမဖျားမှကိုင်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက် လေ၏ ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက အစ်ကိုကြီး၏ လက်ကို ထိအောင်ရိုက်၍ တုတ်လွတ်ကျစေရန် ကြိုးစားလေ၏ ။

ငင်းတို့၏ တိုက်ပွဲသည် မည်သူမျှ အသာစီးမရဘဲဖြစ်နေစဉ် အစ်ကိုသူ လောဘသည် ပင်ပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ..

“ဟေ့ကောင်တွေ ပင်လယ်ထဲမှာ လှေတစ်စီး မျောပါလာပါလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးကလည်း ရိုက်နှက်ရန်ပြင်ဆင်ထားသော တုတ်များကို ချ၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ ကြည့်ကြလေ၏ ။

ထိုအခါ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေတစ်စီး မျောပါလာကြောင်းတွေ့ရလေ၏

။ လှေတွင် လှော် ခတ်သူ မပါရှိချေ။ အစ်ကို လတ် ဒေါသက..

“ဘာဖြစ်လို့ လှေထဲမှာ လူမပါရတာ လဲ၊ ဟိုက် ဟေ့ ငါတို့ကမ်းကို တဖြည်းဖြည်းကပ်နေပြီ ဟေ့ သွားကြည့်ကြမယ်”

ဟုပြောကာ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ ရေထဲသို့ ဆင်းလေ၏ ။ ဒေါသ၏ အနောက်သို့ မောဟနှင့် လောဘက လိုက်လေ၏ ။ ဒေါသသည် လှေ၏ အနီးသို့ အရင်ဆုံးရောက်ရှိသွားပြီး လှေထဲကိုကြည့်ကာ..

“ဟိုက် ကလေးလေးပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ မောကလည်း လှေထဲကို ငုံ့ကြည့်၍ ..

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါလား ရက်စက်လိုက်ကြတာကွာ လှိုင်းလှေပြင်း ထန်တဲ့ ပင်လယ်ထဲကို မျောရက်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏ ။ လောဘသည် လှေထဲကလေးကိုဦးစွာပွေ့ချီ၍ ..

“အမယ်လေး.. ကလေးက ချစ်စရာလေးကွ၊ အသားလေး ကလည်းဖြူတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ ကလေးငယ်သည် ငိုယိုခြင်းမရှိဘဲ လူခွစာကြီး သုံးယောက်ကို ကြည့်ရှုနေ လေ၏ ။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ကလေးကိုကမ်းပေါ်သို့ တင်ပြီး ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ သဲလွန်စရာရာ မည်သည့်သဲလွန်စမှ မတွေ့ရသဖြင့် အစ်ကိုကြီးလောကဘက..

“ကလေးရဲ့ မိဘအရင်းအခြားတွေ ရှိသေးသလား မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို သူတို့ မမွေးချင်လို့ စွန့်ပစ်လိုက်တာ သေချာတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏ ။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ မောဟက ကလေးကိုချစ်ခင်နေပြီဖြစ်သဖြင့်

“သူတို့မမွေးလည်း ကျုပ်တို့မွေးမယ်ဗျာ အစ်ကိုကြီးတို့
မွေးချင်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ညီအစ်ကို သုံးယောက်သားရွာပြင်တွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်နေ ထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ကလေးငယ်ကို မြင်မြင်ချင်းကြ၏။
သို့သော် ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အခက်အခဲ များ ရှိနိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၍
လောဘက..

“ငါတို့သုံးယောက်က ရွာပြင်မှာနေတာ။
အခါလည်လောက်ရှိတဲ့ကလေးကို မွေးလို့ဖြစ် ပါ့မလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အစ်ကိုလတ်ဒေါသက မျက်မှောင်ကြုတ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

“မွေးလို့ရအောင် မွေးမယ်ကွာ၊ ကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ ရွာထဲက
ကလေးအမေတွေကို အကူအညီတောင်းမယ်ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ရွာမှာ
ဆိတ်ခြံရိုသားပဲ။ ဆိတ်ခြံက ဆိတ်နို့ရနိုင်တယ်

ဟုအားတက်သရော ပြောလေ၏။ အစ်ကိုကြီးလောဘက ခေါင်းညိတ်၍

..

“အေ မင်အကြံ မဆိုးဘူး။ ရွာထဲက မိန်းမတွေကို ပြောကြည့်ရမှာပဲ။
တစ်ခုတော့ရှိတယ် ရွာထဲက လူတွေကို ငါတို့တစ်သက်လုံးအောက်ကျိသမျှ
ဒီကလေးနဲ့ကျမှ အောက်ကျိရမလို ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ ကလေးမွေးစားရန် စိတ်အားထက်သန်နေသော
ညီငယ်မောဟက

“အောက်ကျိတယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အကူအညီတောင်းကြည့်တာပေါ့။
သူတို့လည်း ကလေးကိုမြင်ရင် ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ကလေးက

ချစ်စရာလေးဗျ .. ဟိ ဟိ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်
ကလေးကို ပွေ့ချီ၍ ရွာထဲသို့ သွားလေ၏။

ရွာသူ၊ ရွာသားများသည် မရောက်စဖူး ရွာထဲသို့ အရောက်ထူးပြီး
ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ပွေ့ ချီလာသော လူထူးလူဆန်း သုံးဦးကို တအံ့တဩ
ထွက်ကြည့်၏။

အချို့မနေနိုင်သူများက လာရောက်မေးမြန်ကြ၏။
ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ၎င်းတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒရှိသဖြင့် ယခင်ကဲ့သို့
မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုး မနေကြဘဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိနေ၏။

အစ်ကိုကြီး လောဘက ကလေးငယ်ကို ပြ၍ ရွာသူတစ်ဦးထံမှ နို့ရည်
အလှူခံလိုကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွာတွင်းရှိ ကလေးအမေ သုံးဦးက ကလေးကိုကြည့်ရှု၍
၎င်းတို့ထံမှ နို့ရည်ရရှိနိုင် ကြောင်း လိုလိုချင်ချင်ပြောဆိုကြ၏။ ညီအစ်ကိုများသည်
၎င်းတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသဖြင့် ပျော် ရွှင်စွာဖြင့် ရွာပြင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ လူ့ခွစာ သုံးယောက်သည် ကလေးအတွက်
အလုပ်ရှုပ်လေတော့၏။

၎င်းတို့သည် အချိန်မှ သိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်းပင် မပြုလုပ်နိုင်ဘဲ
ကလေးအလုပ်နှင့်သာ ပိနေ လေ၏။

ကလေးအတွက် နို့ဘူးဖျော်သူက ဖျော်၏။ အနီးလျှော်သူက လျှော်၏။
ရွာထဲသို့သွား၍ ဆိတ်ခြံမှ နို့များ ယူသူက ယူ၏။ မြို့ပေါ်တက်၍ ကလေးကစားစရာ
အရပ်များကိုလည်း ဝယ်လိုက် သေး၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ကလေး၏ ဗာဟီရအလုပ်များဖြင့်

ရှုပ်ပွေနေလေတော့၏။

ကလေးကို အမည်ပေးချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာထဲရှိ ဗေဒင်ဆရာကို ကြည့်မရသော ကြောင့် နာမည်ကို သုံးယောက်စလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားကြ၏။ ထို့နောက် ဆယ်ရက်ခန့် အပြင်းအထန် ငြင်းခုန်ပြီးနောက် ကလေး၏ အမည်ကို မောင်မိုးတိမ်ဟု အမည်ပေးလိုက်လေ၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် မောင်မိုးတိမ်၏ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ပွဲအတွက် မြို့မှ တရုတ်စားများကို ဝယ်ယူစားသောက်ပြီး ကျင်းပခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပင်လယ်မှ ရောက်ရှိလာသော မောင်မိုးတိမ်ဟူသော ကလေးသည် လူထူးဆန်းကြီး သုံးယောက်ထံတွင် ကြီးပြင်းခဲ့လေတော့၏။

မိုးတိမ်ကလေးသည် လူခွစာကြီး သုံးယောက်အလိုလိုက်ထားသောကြောင့် အလွန်ဆိုး သွမ်းလေ၏။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် မိုးတိမ်ရောက်ရှိသည့်နေ့မှစ၍ သိုင်းပညာကို မလေ့ကျင့် နိုင်တော့ချေ။

မိုးတိမ် ငါးနှစ်သား အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မြင်မြင်သမျှအရာကို လက်ညှိုးထူး၍ ပူဆာတတ်၏။ သောင်ပြင်အုန်းပင်တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အုန်းသီးစားချင်သည်ဟုဆိုလိုက် လျှင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အုန်းပင်ပေါ်သို့ တက်ရပြန်၏။

ထိုအုန်းပင်မှ အုန်းသီးကိုခွဲပြီးသောအခါ နောက်အုံးပင်တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြန်၍ ညီအစ်ကိုများသည် အုန်းပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် တက်၍ မောပန်းလွန်းသဖြင့် သောင်ပြင်တွင် ပက်လက်လန်လေ၏။

မိုးတိမ်သည် ညီအစ်ကိုများက အလိုလိုက်သောကြောင့် ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေလေ၏။

တစ်ခါကလည်း ရွာထဲသို့ လှည့်လှည့်ကြည့်ရှုရင်း သူကြီးမင်း၏ ဆေးတံကြီးကို လိုချင်သည် ဟု ပူဆာ၏ ။

ဆေးတံမရသောအခါ တစ်နေ့ကုန် သောင်ပြင်ပေါ်တွင်လူးလှိမ့်၍ ငိုယို၏ ။

နောက်ဆုံးတွင် ညီအစ်ကို သုံးယောက်သည် သူကြီးမင်း၏ ဆေးတံကို တောင်းရန် မဖြစ်နိုင် သဖြင့် ရွာထဲတွင် ဆေးတံအရှာထွက်ရ၏ ။

ထိုအခါ ကံအားလျော်စွာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးက သူ၏ ဆေးတံအဟောင်းကြီးကို စွန့်ကြဲလိုက် လေ၏ ။ မိုးတိမ်သည် ဆေးတံကို ရရှိသော အခါမှပင် သူကြီးမင်း အမူအရာကို အတုခိုး၍ ဟန်ပါပါ ခဲလေတော့၏ ။

ထိုအမူအရာကိုကြည့်၍ ညီအစ်ကိုများသည် သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိလေ၏ ။

တစ်ကြိမ်ကလည်း ရွာထဲရှိ အပျိုချောလေး တစ်ဦးဝတ်ဆင်ထားသော ထဘီကို သဘော ကျသဖြင့် တောင်းပေးရန် ပူဆာလေရာ ညီအစ်ကိုများသည် မျက်လုံးပြူးရလေ၏ ။

ညီအစ်ကိုများသည် ထဘီကို တောင်းယူရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကလေးကို အမျိုမျိုး ချော မော့လေ၏ ။

သို့သော် အလွန်ဆိုးသွမ်းသော ကလေးသည် ထဘီမရလျှင် အငိုမတိတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား ဟန်ဖြင့် သောင်ပြင်တွင် လိမ့် ငိုယိုလေ၏ ။

ညီအစ်ကိုများသည် တက်မတ် ငိုယိုနေ၏ ။ ကလေးကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အခက်ကြုံနေလေ၏ ။ နောက်ဆုံးတွင် အစ်ကိုကြီးလောဘက အကြံတစ်ခုရရှိ၍ ရွာထဲရှိ ကုန်စုံ ဆိုင်သို့သွားကာ မျက်နှာပူပူဖြင့် ထဘီအသစ်တစ်ထည်ကို ဝယ်ရလေ၏ ။

ထိုထာဝီကို ယူ၍ မိုးတိမ်အား ပြလိုက်သောအခါတွင်မူ အငိုတိတ်လေ၏ ။ မိုးတိမ်သည် ထာဝီကို ရရှိသောအခါ တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့် အေးအေးလူလူရှိ၏ ။

သုံးရက်ကြာသောအခါ ထိုထာဝီကို ညီအစ်ကိုများ ဝတ်ဆင်ပြရန် ပူဆာပြန်၏ ။ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူ လောဘသည် ကလေးငယ်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ..

“ဒီကောင် မဟုတ်တော့ဘူးနော် တောင်းဆိုမှုတွေက အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဒေသိက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့်

“ဝတ်မပြရင်လည်း တစ်နေကုန် ဂျီတိုက် နေဦးမယ်”

ဟု ညည်းညူလေရာ မောဟက

“ဟေ့ကောင် ယောက်ျားတွေကွ ထာဝီဝတ်ပြလို့ဖြစ်မလား ထာဝီဝတ်ရင် ငါတို့ကို မိန်းမလျာဖြစ်သွားပြီလို့ ရွာထဲက လူတွေက ပြောမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏ ။ အစ်ကိုကြီး လောဘက..

“နောက်ပြီးတော့ မိန်းမထာဝီကို ယောက်ျားဝတ်လို့ ဖြစ်မလား ဘုန်းကံတွေ နိမ့်နေဦးမယ်”

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။

ဒေါက ခေါင်းကုတ်၍ ..

“ဒါတော့ဖြစ်ပါတယ်။ ထာဝီက ဘယ်သူမှ မဝတ်ရသေးဘူး အသစ်ကြီးပဲ။ ဘုန်းမနိမ့်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး ခဏဝတ်ရင် ဝတ်ပြလိုက်ပါ။ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လောကမျက်နှာရှုမဲ့၍ ..

“ဟဲ့ကောင် မင်းတို့က ငါ့ကို မိန်းမလျာ

ဖြစ်အောင်ချောက်တွန်းနေတာလား”

ဟု ပြန်အော်ဟစ်လေ၏။ မိုးတိမ်သည် သူဝတ်စေချင်သော ထဘီကို ညီအစ်ကိုသုံးယောက် မဝတ်ပြသေးသဖြင့် အသံတိုးမြှင့်၍ အော်ဟစ်ငိုယိုပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အစ်ကိုကြီး လောဘ သည် ထဘီကို ဝတ်ဆင်ပြရ၏။

သို့သော်မိုးတိမ်သည် လောဘတစ်ဦးတည်း ထဘီဝတ်ပြခြင်းကို ကျေနပ်ဟန်မရှိဘဲ ဒေါသ နှင့် မောဟကို ပါ ထဘီဝတ်ခိုင်းနေသဖြင့် ညီအစ်ကိုအားလုံး တစ်လှည့်စီ ဝတ်ဆင်ပြရ လေ၏။

မိုးတိမ်သည် ထိုအခါမှပင် ငိုယိုခြင်းမှ ရပ်တန့်၍ တဟား ဟား ရယ်မောလေတော့၏။

*